

ствения цикъл, го прекъсват и унищожават. Тяхната неефективна нетрайност се сблъсква с неразрушимата трайност на вярата:

... бронирана
здраво в гърдите...

Земното и космическо брониране на гърдите е архетипно придаване на материална и идеална недостъпност на човека, която не може да бъде ограбена, разрушена и унищожена. А бронята на гърдите пази обичта на сърцето и вярата на душата от посегателство и насилие. Финалното повторение:

И бронебойни патрони
за нея
няма открити!
Няма открити!

утвърждава вярата като опора на всяко индивидуално откривателство. Тя го прави възможно само когато е творческо и укрепва живота, тъй като представлява принесена в негово име жертва.

„Вяра“ е не само първото стихотворение в „Моторни песни“. Произведението е първата песен от поредицата „Песни за човека“. Стихотворението съдържа регистъра от дейности, които композират образа на целостността и се съдържат във всички останали текстове в цикъла: *дишам* („Пролет в завода“), *работя* („Завод“), *живея* („Романтика“), *боря се* („Двубой“), *пиша* („Писмо“), *вярвам* („Песен за човека“). Всеки един от тези текстове притежава свои особености, които детайлизират достъпа към идеята за цялостност в различни ракурси – на *пролетното пробуждане* („Пролет в завода“), на *творческото изграждане и свободата* („Завод“), на *оплодителната сила и промяната* („Романтика“), на *утвърждаващия героизъм във всекидневната жертва* („Двубой“), на *жертвеността, която приближава „дните честити“* („Писмо“), на *смъртта като себепознание в живота възможност* („Песен за човека“).

Стихотворението „Вяра“ определя комплекса от нагласи, които основават житейската мотивация на Вапцаров и съотносимите с нея принципи на поетическо послание, в което съжителстват кодове от зорите на постмодерната култура.